

agresivă și brutalitatea rafinată, jucate într-un stil anticanonic de Ștefan Iordache, și, respectiv, George Mottoi, notabilele creații ale actorilor Lazăr Vrabie, Draga Olteanu, Vasile Nițulescu, Adrian Georgescu, Irina Mazanitiș, Ernest Maței.

Cu acest spectacol, televiziunea a avut, cred, cea mai prestigioasă premieră în stațiunea teatrală de curând încheiată, lăsînd în urmă cîteva zeci de teatre cam obosite...

O altă premieră TV : piesa polițistă *Agent dublu* de Ștefan Bereciu. Fiind unicul dramaturg care s-a dedicat cu pasiune și perseverență teatrului polițist, Ștefan Bereciu este, firește, și cel mai bun. Dar, lăsînd gluma, Bereciu este și un foarte dotat autor de piese polițiste și, după multe spectacole jucate pe scenele teatrelor sau la televiziune, a ajuns la o tehnică aproape impecabilă a genului, operînd cu mijloacele teatrului — deducție, enigmatică, suspens psihologic — mai bine decît o fac alții. În film bunăoară, cu spectaculosul exterior (urmăriri, bătăi, împușcături etc). Și aceasta este o piesă de *gîndire polițistă*, în care identitatea agentului dublu este dedusă pe baza probelor și a greșelilor comise de infractor, o piesă de inteligență și matematică umană. Spectacolul regizat de Matei Alexandru este curat, simplu, corect, fără înfloriri, așa cum se cuvine să fie un „policier“ modern. Insistența asupra unor personaje a devansat însă dezlegarea finală a misterului, făcînd previzibilă soluția. Distribuție bună : Emanoil Petrut, Florina Luican, Florin Piersic.

Silvia Popovici în spectacolul „Pîitul din grădina de vară“ de D. R. Popescu.

Chiril Economu, Traian Stănescu, Victor Moldovan.

Invadatorii ne-au părăsit : s-au întors definitiv acasă, lăsîndu-ne singuri pe pămînt. Un timp, deci, va fi pace în relațiile intergalactice. Oricît i-am blestemat noi pe invadatori, parcă s-a făcut totuși un gol simbătă seara... Ne amuzăm mai puțin fără Vincent. Dar să avem răbdare, pămîntul ăsta e atît de frumos și locuitorii lui atît de plini de fantezie încît nu se poate să nu apară — curînd, curînd — alții...

Dumitru Solomon

La izvoarele Dîmboviței

DESCINZIND pe meleagurile din preajma vechii Cetăți de Scaun a Țării Românești, Tîrgoviștea, am luat contact, împins de o curiozitate a breslei, cu manifestările teatrale de aici. Eram incunoștințat dinainte că diverse teatre, mai mult bucu-reștene, vin și pleacă, lăsînd o aromă profesionistă în urma lor, lucru care m-a determinat să iau în seamă numai forțele locale de pe aceste meleaguri. Am întîlnit aici creatori ale căror nume nu ne spun, deocamdată, nimic. Sînt trudituri ai condeului care oficiază, cu modestie și pasiune, servicii de preț în slujba Thaliei. Astfel, la Teatrul Casei de cultură a municipiului Tîr-

goviște se joacă, cu succes, piesele *Sburătorul* de Ion Vasiliu (piesă dedicată cititorului de cultură românească Ion Heliade Rădulescu) și *Inspectorul fără delegație*, o comedie savuroasă, cu note caragialești, de Cornel Ionescu-Sutașu. (În municipiu și județ s-au dat pînă acum peste 30 de reprezentații.) Formația de teatru a Casei de cultură din Găiești are în repertoriu dramele istorice *Pămînt și sare* și *Odaia din turn*, scrises de Aurel Iordache. Tot o piesă istorică, vizînd evenimente mai apropiate în timp, a inclus în repertoriu și formația de teatru a Căminului cultural din comuna Comișani. Este vorba despre *Vintul de noapte*, de Aurelian Trandafir, dramă într-un act care se inspiră din lupta comuniștilor tîrgovișteni, în preajma actului istoric de la 23 August 1944. În sfîrșit, un ultim

titlu, din numeroasele titluri pe care le-am fi putut consemna : ampla evocare istorică *Pandurul*, dedicată, lesne de imaginat, marelui bărbat al României moderne, Tudor din Vladimiri. Lucrarea aparține lui Constantin Manolescu și se află în repertoriul Teatrului Casei de cultură a municipiului Tîrgoviște.

Spectacolele, multe dintre ele încrustate încă în stîngăcii și prețiozități, cum e și firesc, îți deșteaptă totuși sentimentul unui regret : că acest leagăn de cultură românească, Tîrgoviștea, cu forță creatoare abundentă, în toate domeniile de activitate, nu are și un lăcaș stabil și experimentat de inițiere, de întîlnire a omului cu omul, în care să intrăm cu capul descoperit. Un lăcaș pe care noi, îndeobște, îl numim simplu : TEATRU.

Corneliu Vadim Tudor